

คอลัมน์ประจำคอลัมน์หนึ่งในหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ซึ่งได้ประจักษ์ประชันหลวงตาพระมหาบัวมาโดยลำดับ เพราะคงจะคิดว่าทำให้พระเสียชื่อเสียงหรือทำให้รัฐมนตรีสลายอกสลายใจ ได้เขียนบทความประจำวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๓ ตำนานตีเทียนหลวงตาพระมหาบัวค่อนข้างจะรุนแรง

ดังนั้น แม้ว่าคอลัมน์นี้มิได้มีความประสงค์ที่จะโต้แย้งใด ๆ กับชาวหนังสือพิมพ์แต่มาครั้งนี้จำเป็นต้องกล่าวถึงเพื่อทำความเข้าใจที่ถูกต้องให้เกิดขึ้นอย่างหนึ่งและเพื่อให้สติคนไทยเพื่อระลึกถึงบาปบุญคุณโทษและผิดถูกชั่วดี ดังนั้น หากจะมีต้องด้วยความเห็นอันถูกต้องแล้วก็จะอภัยให้แก่กันเถิด

บทความดังกล่าวได้ระบุว่า หลวงตาพระมหาบัวเป็นคนดีอันไม่ฟังเหตุผลไม่ฟังผล ใช้น้ำหมากมาละเลงให้รัฐบาล โดยเฉพาะรัฐมนตรีบางคนเประเอื้อและยังยกอุปมาว่าเงินบริจาคชวยชาตินั้นเหมือนกับข้าวเปลือกถังเล็ก ๆ ถังหนึ่ง ครั้นเอาไปใส่ไว้ในยุ้งฉางแล้วก็ห้ามไม่ให้ชาวนาเลือกกันอีกต่อไป

ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจว่า หลวงตาพระมหาบัวนั้นมิใช่คนหม้อผ้าเหลืองธรรมดา แต่เป็นพระอริยสงฆ์ผู้คนทั้งประเทศได้แลได้เห็นกันมาเป็นเวลานานและเป็นที่ตั้งแห่งความเชื่อถือศรัทธาของมหาชน ตั้งแต่คนยากจนสิ้นไร้ไม่ตอกไปจนถึงระดับเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ดังนั้น การจะตำหนิติเตียนอะไรกันก็ว่าจะได้ยับยั้งชั่งใจหรือยังคิดกันบ้าง

อย่างน้อยที่สุดท่านก็เป็นพระสงฆ์ทรงศีลอันบริสุทธิ์ เป็นที่รวมจิตใจของประชาชน เมื่อครั้งที่ท่านเริ่มโครงการผ้าป่าชวยชาติ ก็รัฐบาลมิใช่หรือ ก็หนังสือพิมพ์ด้วยกันมิใช่หรือ ที่ยกย่องสรรเสริญกันเป็นหนักหนา กระทั่งแอบอ้างเอาว่ารัฐบาลนี้มีความชอบธรรม เพราะขนาดพระอริยสงฆ์ก็ยังคงสนับสนุน

บัดนี้เวลาผ่านไปเพียงไม่นาน ใจนจึงเปลี่ยนท่าทีและความเคารพศรัทธาที่เคยแสดงให้ประชาชนได้เห็นมาแต่ก่อนไปเป็นการตำหนิติเตียนอย่างไม่กลัวบาปไม่กลัวนรกแล้ว

อย่าได้คิดเลยว่าคนไทยจะโง่เขลาเบาปัญญาว่าใครเป็นใคร ว่าใครรับใช้ใคร หรือใครรับจ้างมาด่ากระแทงพระ ดังนั้น สิ่งที่เกิดกับสิ่งที่ทำจึงอาจจะได้ผลไม่ตรงกับที่ต้องการ ให้ดูสีหน้าคนที่เกี่ยวข้อง ก็จะเห็นได้ชัดว่านรกกำลังกินอยู่ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ตาย อันน้ำหมากนั้นหาใช้น้ำลายที่จะละเลงใส่ใครให้เประเอื้อไปได้ไม่ หากว่าเป็นชาวพุทธเคารพนับถือพระสงฆ์ย่อมรู้ดีว่า แต่โบราณกาลมาน้ำหมากของพระสงฆ์ทรงศีลนั้นอย่างน้อยก็เป็นยาชนิดหนึ่ง ที่สามารถรักษาโรคไวรัสบางจำพวกที่มีอาการผื่นคันได้เป็นอย่างดี

คนมักซ์ที่รู้จักพ่อท่านคล้าย วัดสวนขัน ยังคงจะจำกันได้ว่าพ่อท่านคล้ายองค์นี้มีความศักดิ์สิทธิ์ น้ำหมากของท่านเป็นทั้งน้ำมนต์ เป็นทั้งยารักษาโรคหลายชนิด เป็นที่นับถือบูชาของชาวภาคใต้ทั้งภาค แม้พระสงฆ์ทรงศีลองค์อื่น ๆ อีกหลายองค์ก็มีกิตติศัพท์ท่านเองเดียวกันนี้ ดังนั้น ผู้รู้จึงไม่ฟังดูหมิ่นเหยียดหยามน้ำหมากเป็นอันขาด โดยเฉพาะคนภาคใต้ ดิรัยอาจจะเคยกินหรือเคยทาน้ำหมากมาบ้างแล้ว แต่เขาเถิด คนบางคนอาจจะไม่รู้ก็ไม่อาจจะถือสาในเรื่องนี้

ส่วนข้อที่ว่าหลวงตาพระมหาบัวเป็นคนดีอัน และกล่าวเป็นทำนองว่าใส่ร้ายรัฐบาลและรัฐมนตรีอย่างไม่มีมูลลุ่มตา และยังพาประชาชนให้หลงผิด เหมือนกันเอาข้าวเปลือกถังหนึ่งไปใส่ไว้ในยุ้งฉางแล้วใส่สอยข้าวเปลือกนั้นอีกไม่ได้ ข้อนี้เป็นการบิดเบือนความจริงโดยแท้ และเป็นการบิดเบือนความจริงที่จำจะต้องทำความจริงให้ประจักษ์ชัด ด้านหนึ่งเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง อีกด้านหนึ่งเพื่อทำลายการโกหกใส่ร้ายพระให้สูญสิ้นไป

คำอุปมานั้นไม่ตรงกับเรื่อง เพราะข้าวเปลือกถังที่ว่ามันไม่ใช่ของธนาคารแห่งประเทศไทย ไม่ใช่ของรัฐบาลไทย หากเป็นของประชาชนคนไทยทั่วประเทศ

เพื่อที่จะได้เกิดความเข้าใจชัดเจนในเรื่องนี้ จำเป็นจะต้องยกเรื่องเก่ามาแสดงเพื่อจะให้เห็นที่มาและที่ไป

สิ่งที่หลวงตาพระมหาบัวเรียกว่า “คลังหลวง” นั้น

อาจเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อครั้งที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวปฏิรูประบบภาษีและการคลังของประเทศ

ในครั้งนั้นทรงตั้งหอรัษฎากรพิพัฒน์ขึ้น มีหน้าที่สามประการ คือ

ประการแรก จัดเก็บภาษีอากรที่กระจายอยู่ตามหน่วยราชการต่าง ๆ และประเภทต่าง ๆ ให้เป็นระบบระเบียบ มีความชัดเจน

ประการที่สอง รับผิดชอบเกี่ยวกับเงินตรา โดยในขั้นแรกให้ออกเป็นตั๋วสัญญาใช้เงินเพื่อแทนค่าของเงินที่เป็นเงินจริง ๆ แทนการที่จะต้องแบกหามหรือหอบหิ้วตัวเงินจริง ๆ ที่ใช้กัน ตัวเงินนี้จะออกให้แก่ผู้ที่นำตัวเงินมาแลกตามมูลค่าที่เท่ากันอย่างหนึ่ง ครั้งต่อมาได้เปลี่ยนรูปจากตั๋วสัญญาใช้เงินเป็นธนบัตร ซึ่งใช้สืบเนื่องกันมาจนถึงทุกวันนี้

ในประการที่สามนี้แหละที่กำลังเป็นปัญหาที่กวนอยู่ ทั้ง ๆ ที่ไม่ควรจะเป็นปัญหาเพราะเงินก่อนนี้คือเงินของราษฎรทั่วประเทศ เป็นตัวเงินจริง ๆ ที่ราษฎรได้รับธนบัตรไปถือไว้แทน และไม่เพียงแต่ราษฎรเท่านั้น หน่วยงานต่าง ๆ ก็เป็นเจ้าของเงินก่อนนี้ถ้าหากว่ามีธนบัตรหรือมีเงินตามมูลค่าที่ตราไว้

ครั้นต่อมาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี ๒๔๗๕ คณะราษฎรได้มอบหมายให้นายปรีดี พนมยงค์ ทำการปฏิรูประบบภาษีและละการคลังของประเทศไทย นายปรีดี พนมยงค์ ได้ดำเนินการสองเรื่อง คือ

เรื่องที่ ๑ ในปี ๒๔๘๕ ได้สถาปนาธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อให้เป็นธนาคารกลางของชาติ มีการออกกฎหมายธนาคารแห่งประเทศไทยและกฎหมายเงินตรารองรับเพื่อการนี้ ให้โอนหน้าที่ของหอรัษฎาพิพัฒน์ในประการที่สองและประการที่สามมาให้ธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้ดูแล

ดังนั้น คลังหลวงจึงถูกโอนมาให้เป็นที่ของธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้ดูแลและมีการตั้งหน่วยงานระดับฝ่ายขึ้นมาเป็นผู้รับผิดชอบ เรียกว่าฝ่ายออกบัตร ทำหน้าที่เกี่ยวกับการออกบัตรและรักษาเงินที่หมุนเวียนกันบัตรหรือคลังหลวงนั้น ตลอดจนการหาดอกเบี้ยจากเงินดังกล่าวเข้าคลังหลวง ซึ่งเป็นที่รู้เป็นที่เข้าใจและเป็นที่ยอมรับกันตลอดมาว่า คลังหลวงนั้นเป็นเงินของราษฎรทั่วประเทศและของทุกหน่วยงานที่มีเงิน ความยอมรับนับถือนี้ยังดำเนินต่อมาทุกยุคทุกสมัย แม้กระทั่งในวาระที่ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ เป็นนายกรัฐมนตรี ก็ยังยึดมั่นในหลักการนี้อยู่ ดังนั้น แม้ว่าขณะนี้รัฐบาลจำเป็นต้องหาเงินมาเป็นทุนสำรองเพียงประมาณ ๑๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ก็ไม่อาจแตะต้องเงินในคลังหลวงซึ่งมีอยู่ถึงประมาณ ๕๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ได้ เพราะมันจะทำให้ธนบัตรของราษฎรทั่วประเทศกลายเป็นเงินง่อกงเงาอย่างหนึ่ง และบรรดาผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายไม่ยอมรับนับถือให้กระทำเช่นนั้นอีกอย่างหนึ่ง

เรื่องที่ ๒ ตราประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๔๘๗ ให้ยกเลิกบรรดาภาษีและอากรทั้งหลายที่เก็บตามกฎหมายต่าง ๆ เรียกว่าอากรแสตมป์ ซึ่งต่อมาภายหลังได้แก่ประเภทภาษีต่าง ๆ ออกไปตามกรมที่มีหน้าที่จัดเก็บ

เงินของคลังหลวงที่โอนมา ให้เป็นที่ของธนาคารแห่งประเทศไทยดูแลรับผิดชอบ หากจะเป็นข้าวเปลือก จึงไม่ใช่ข้าวเปลือกของธนาคารแห่งประเทศไทยหรือของรัฐบาล หากเป็นข้าวเปลือกของคนไทยทั้งชาติ

เงินทอดผ้าป่าช่วยชาติของหลวงตาพระมหาบัว คือเงินที่มีเจตนารมณ์ร่วมกันที่จะส่งเข้าสมทบคลังหลวงหรือยังข้าวเปลือกของราษฎรทั้งชาติ และเมื่อรวมเข้ากันแล้วก็ยังคงเป็นข้าวเปลือกของราษฎรทั้งชาติอยู่แน่นอน

เมื่อเป็นเงินของราษฎรทั้งชาติ ก็ต้องพูดให้ชัดว่าเป็นเงินของราษฎร ไม่ใช่เงินของธนาคารแห่งประเทศไทย และรัฐบาลไม่มีอำนาจที่จะไปใช้สอยอย่างอื่นได้นอกจากเพื่อราษฎรซึ่งเป็นเจ้าของเงินนั้น

การที่หลวงตาพระมหาบัวและประชาชนจำนวนมากคัดค้านการรวมบัญชี ก็เพราะว่านี่คือการหลอกลวงต้มตุ๋นมนุษย์ ที่ทำให้คนหลงผิดว่าเงินของราษฎรทั้งชาติเป็นเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย เมื่อเป็นเงินของธนาคารแห่งประเทศไทยเสียแล้ว จะเอาไปทำอะไรก็ได้เหมือนที่ทำกันอยู่นี้

ร่างกฎหมายเกี่ยวกับการรวมบัญชี เนื้อแท้ก็คือการปล้นเงินของราษฎรทั้งชาติเอามาเป็นเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย ไม่ต่างอะไรกับการออกกฎหมายและให้เอาบัญชีเงินฝากของคนไทยทั้งชาติมาเป็นของรัฐบาลนั่นเอง

ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่หลวงตาพระมหาบัวคัดค้านและประณามว่าเป็นการปล้นชาติปล้นประชาชน จึงเป็นเรื่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงและสอดคล้องกับความรู้สึกของประชาชนทั้งชาติ เพราะบัดนี้ไม่ว่าโฆษณาประชาสัมพันธ์หรือบิดเบือนอย่างไร คนไทยทั้งชาติเชื่อพระเชื่อความจริงดังกล่าวนี้

หลวงตาพระมหาบัวจึงเป็นที่พึ่งทางความคิดและเป็นที่พักทางใจของคนไทยทั้งชาติที่จะปกป้องทรัพย์สินสมบัติของราษฎรทั้งมวลไม่ให้ถูกเขายึดไปทำบุญปั๋นปาก ตักว่านักรบเมืองจำนวนมากที่ไม่รู้สึกเจ็บแค้นด้วยราษฎรในเรื่องนี้